

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
TRG Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj Kov-rz-4/2023-57

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Županijski sud u Zagrebu, u optužnom vijeću sastavljenom od sudaca Jasmine Sabadija, predsjednice vijeća te Mirne Barović i Siniše Pleše, članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Dijane Borovec, u kaznenom predmetu protiv okrivljenog Predraga Japranina, zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (Narodne Novine 53/91, 39/92, 91/92, 31/93, 35/93, 108/95, 16/96, 28/96 dalje u tekstu OKZRH), povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu od 21. prosinca 2023., broj KO-DO-71/2023 na sjednici optužnog vijeća održanoj 25. kolovoza 2026.,

riješio je

I. Na temelju članka 355. stavak 1. točka 4. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" br. 152/08., 76/09, 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 80/22., 36/24., 72/25. i 13/26 - dalje u tekstu: ZKP/08) obustavlja se kazneni postupak protiv okrivljenog Predraga Japranina, zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, pokrenut u povodu optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu od 21. prosinca 2023., broj KO-DO-71/2023.

II. Na temelju članka 149. stavak 1. ZKP/08 troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

1. Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu je kod ovoga suda podnijelo uvodno citiranu optužnicu protiv okrivljenog Predraga Japranina, zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. OKZRH.

2. Okrivljenik je po branitelju, odvjetniku Matku Koprčini podnio pisani odgovor na optužnicu u kojem se u bitnome navodi da predmetna optužnica ne sadrži sve zakonom propisane elemente i da nema dovoljno dokaza koji bi ukazivali na postojanje osnovane sumnje da je okrivljenik počinio inkriminirano mu kazneno djelo jer ga niti jedan svjedok ne dovodi u vezu s izvršenjem djela, a svjedoci Šiftar, Kovačević, Juzbašić, Štefanić i Ikanović nemaju neposredna saznanja o samom događaju. Upravo suprotno svjedoci imaju posredna saznanja i različite varijante

događaja koje crpe iz pričanja Marijane Navale koja nikada nije ispitana. Osim navedenog iz materijalnih dokaza ne proizlazi da bi žrtve bile ubijene iz vatrenog oružja jer se kao uzrok smrti za Branka Kovačevića navodi eksplozivna ozljeda, za Milana Krnjaića opsežna trauma glave u odnosu na koje nema elemenata za utvrđenje da bi

nastala prostrijelnom ozljedom, dok za Marijana Šiftara nije bilo moguće utvrditi uzrok smrti. Slijedom navedenog predlaže se obustaviti kazneni postupak.

3. Povodom uvodno označene optužnice 25. kolovoza 2025. održana je nestranačka sjednica optužnog vijeća.

4. Na sjednici je optužno vijeće utvrdilo da je optužnica Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu podnesena od strane ovlaštenog tužitelja, nakon što su ispunjeni zakonski uvjeti za njezino podizanje, te da je ista, a protivno paušalno istaknutom prigovoru u pisanom odgovoru na optužnicu sastavljena sukladno odredbi članka 342. stavak 1. i 2. ZKP/08 i da sadrži sve elemente propisane u stavku 1. točka 1. – 5. istog članka, uslijed čega je podobna za ispitivanje njezine osnovanosti.

5. Prilikom ispitivanja optužnice vijeće je utvrdilo da do sada prikupljeni dokazi, a kako se to osnovano i ističe u pisanom odgovoru na optužnicu ne upućuju na postojanje osnovane sumnje da je okrivljenik počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret, te da činjenični opis kaznenog djela ne proizlazi iz ranije pribavljenih dokaza. Povrh navedenog između pojedinih dokaza postoji takvo proturječje da je po stavu ovoga vijeća izricanje osuđujuće presude na raspravi nemoguće.

5.1. Naime, optužnica, kojom se okrivljeniku u bitnome stavlja na teret da je 5. studenog 1991. u Petrinji, zajedno sa za sada nepoznatim pripadnikom paravojnih formacija, odveo iz kuće Kristine Šiftar civile hrvatske nacionalnosti Marijana Šiftara i Milana Krnjaića, te ih potom zajedno sa civilom hrvatske nacionalnosti Brankom Kovačevićem odveo u Kotar šumu i usmrtio iz vatrenog oružja temelji se na iskazima svjedoka Kristine Šiftar, Milke Ikanović, Franje Kovačevića, Marijana Štefanića i Jasminke Juzbašić. Međutim, od svih ispitanih svjedoka jedino je svjedokinja Kristina Šiftar svjedok očevidac i to odvođenja njezina sina Marijana Šiftara i susjeda Milana Krnjaića iz kuće, dok ostali svjedoci svoja saznanja crpe iz pričanja drugih osoba. Pritom svjedokinja Kristina Šiftar, iako je prema sadržaju njezina iskaza osobno svjedočila odvođenju žrtvi, prema vlastitim navodima ne poznaje osobu imena i prezimena Predrag Japranin, čak štoviše iskazala je da nikada nije čula za to ime i prezime, dok je nastavno u odnosu na identitet osoba koje su inkriminiranog dana došle u njezinu kuću i odvele njezina sina Marijana Šiftara i susjeda Milana Krnjaića navela da se radilo o dvojici mladića starosti oko osamnaest godina, da su obojica bila obučena u šarenu maskirnu vojnu uniformu, pri čemu se nije sjećala jesu li uopće imali oružje. Nastavno je iskazala da je jednog od njih pitala je li on onaj koji je kao dijete izgubio šaku, što je on potvrdio, iako ona nije vidjela ima li on šaku ili ne jer je imao ruke spuštene uz tijelo, a ujedno joj je, na njezin upit potvrdio da je on sin Rubije i Đure.

5.2. Upravo na prethodno citiranom iskazu, odnosno saznanjima Kristine Šiftar (koja je u međuvremenu preminula i neće ju biti moguće ispitati u raspravi) svoja saznanja crpi i svjedokinja Jasminka Juzbašić koja je u svom iskazu navela da joj je upravo Kristina Šiftar ispričala da je Marijana Šiftara i njezina oca Milana Krnjaića odvela osoba prezimena Japranin, uz obrazloženje da ih vodi na ispitivanje, a nakon

čega se nikada nisu vratili. I svjedok Marijan Štefanić u svom iskazu tvrdi da je nakon završetka vojnoredarstvene operacije „Oluja“ 1995 i povratka u Petrinju razgovarao s Kristinom Šiftar i da je ista kao jednu od osoba koje su iz kuće odvele njezina sina i susjeda prepoznala Japranina. Međutim, ovakve tvrdnje svjedokinje Juzbašić i svjedoka Štefanića prema kojima je Kristina Šiftar kao počinitelja djela identificirala osobu prezimena Japranin u suprotnosti su s iskazom Kristine Šiftar koja je na ispitivanju navela da nikada nije čula za to ime i prezime.

5.3. Nadalje, iz iskaza svjedoka Štefanića proizlazi i da mu je Marija Navala (koja je također pokojna i za razliku od Kristine Šiftar nikada nije ispitana kao svjedok) ispričala da je vidjela okrivljenog Japranina kako s još jednom osobom vodi Milana Krnjaića, Branka Kovačevića i Marijana Šiftara, da ih je pokušala odvratiti da ih odvedu dalje, no da su oni govorili da ih vode na ispitivanje i da će ih brzo vratiti, kao i da je vidjela da ih vode u Kotar šumu koja je, baš kao i kuća Marije Navale od ciglane udaljena 2,5 km, kao i da je vidjela da se iz šume vraćaju sami bez žrtvi, a prethodno njihovu povratku da je čula pucnjavu iz pravca Kotar šume.

5.4. I svjedok Franjo Kovačević je iskazao da mu je Marija Navala osobno ispričala da je vidjela da dvije ili tri osobe od kojih je jedna Predrag Japranin odvođe žrtve prema Kotar šumi i da su ih tamo najvjerojatnije ubili jer im se tamo gubi svaki trag. Dakle, ovome svjedoku Marija Navala, a prema sadržaju njegova iskaza nije spominjala da bi čula pucnjavu i vidjela povratak Japranina i druge/ih osoba iz šume bez žrtvi, već da pretpostavlja da su ih tamo najvjerojatnije ubili.

5.5. Prethodno navedeno, a osobito dio iskaza svjedoka Štefanića prema kojem mu je Marija Navala rekla da je čula pucnjavu iz pravca Kotar šume, na kojem je evidentno i utemeljena inkriminacija da je okrivljenik žrtve usmrtio vatrenim oružjem vijeće je dovodilo u vezu s utvrđenjima sudskomedicinskog vještaka dr. Dražena Jankovića. Tako iz iskaza vještaka utemeljenog na zapisniku o ekshumaciji i dokumentaciji očevida proizlazi da je nakon ekshumacije tijela žrtve Branka Kovačevića izvršen pregled i obdukcija, pri čemu je u zapisniku navedeno da su uzrok smrti vjerojatno eksplozivne ozljede. Vještak je naveo i da iz zapisnika proizlazi da je glava žrtve praktički raspolovljena po sredini, da nedostaje i gornja vilica i da je vještak obducent najvjerojatnije na temelju ovog nalaza pretpostavio da je uzrok smrti najvjerojatnije eksplozivna ozljeda, te iako se na temelju opisa leša ne može zaključiti o kojoj bi se vrsti eksplozivnog sredstva radilo može reći da takva ozljeda glave nije tipična za prostrijelnu ozljedu vatrenim oružjem, pri čemu je kod ozljeda vatrenim oružjem u smislu prostrijelnih ozljeda moguće da se ne nađu tragovi projektila kojim je nastupila prostrijelna ozljeda. U odnosu na žrtvu Milana Krnjaića vještak je pak naveo da je obducent kod opisa glave naveo da je glava spljoštena sa zdrobljenim kostima, te da se u ustima nađe zubna proteza koja je također višestruko prelomljena, dok je kao uzrok smrti navedena opsežna trauma glave. Na temelju takvog opisa glave ne može odrediti kojim je mehanizmom nastala ova opsežna trauma, no da nema elemenata koji bi ukazivali na to da je ta trauma nastala prostrijelnom ozljedom. Trauma glave u smislu spljoštenosti ili zgnječenja nije tipična ozljeda koja nastaje djelovanjem projektila. Te ozljede uglavnom nastaju prilikom pritiska nekim težim sredstvom kojim mehanička sila djeluje na područje glave, a prilikom djelovanja projektila na kosti glave, na tim kostima dolazi do značajnijih prijeloma i deformiteta. Hipotetski gledano zgnječenje glave moglo je nastati i nakon prostrijelne ili prostrijelnih ozljeda glave, a da je kasnije na takvu ozlijeđenu glavu djelovala težina zemlje koja je

bačena na tijelo, te da je ona svojom težinom zgnječila već prije prelomljene kosti, a ujedno je moguće kod ozljeda vatrenim oružjem u smislu prostrijelnih ozljeda da se ne nađu tragovi projektila kojim je nastupila prostrijelna ozljeda. U odnosu na žrtvu Marijana Šiftara pri obdukciji nisu nađene ozljede koje bi upućivale na uzrok smrti, tijelo je u fazi skeletiranja i saponifikacije. Kod ovako promijenjenog tijela moguće da su ozljede nastale vatrenim oružjem tj. djelovanjem projektila, a da one nisu vidljive na ovako promijenjenom tijelu.

6. Iz prethodno prikazanih, a prikupljenih dokaza na kojima se optužnica temelji, ne ulazeći u ocjenu njihove vjerodostojnosti sadržajno proizlazi da Kristina Šiftar nije vidjela da jedan od počinitelja nema šaku, već joj to osoba koja je odvela njezina sina sama potvrdila, što ostavlja mjestu dvojbi je li navedena osoba govorila istinu ili nije kada je odgovarala na njezina pitanja. Dakle, ključna identifikacijska činjenica nije neposredno opažena od strane jedinog svjedoka očevica koji je u ovom postupku ispitan. Povrh navedenog iskaz svjedokinje Šiftar izrijeком isključuje mogućnost zaključka da je upravo ona osobu koja je odvela njezina sina identificirala imenom i prezimenom Predrag Japranin, budući da je jasno navela da za to ime i prezime nikada nije čula i da ne poznaje osobu tog imena i prezimena. Stoga njezin iskaz sadržajno nije dostatan za zaključak o postojanju osnovane sumnje da je upravo okrivljenik osoba koja je odvela njezina sina, već eventualno predstavlja indicij. Posebno je pritom značajno da je svjedokinja Šiftar u međuvremenu preminula, zbog čega je njezin iskaz u ovom predmetu konačan dokaz o onome što je sama vidjela i čula, te nije moguće njezin iskaz provjeriti neposrednim ispitivanjem na raspravi, razjasniti nejasnoće (kako nije vidjela ima li osoba šaku ako su joj ruke spuštene uz tijelo, što ju je ponukalo da uopće tu osobu pita je li kao dijete izgubio šaku...) ili otkloniti proturječja u odnosu na iskaze drugih svjedoka i to primarno svjedoka Juzbašić i Štefanić koji tvrde da im je upravo Kristina Šiftar za života rekla da je Japranina prepoznala kao osobu koja je žrtve odvela na ispitivanje. Dakle, iskazi svjedoka Juzbašić i Štefanića, kao posredni dokazi u proturječju su sa sadržajem izvornog dokaza iz kojeg svjedoci Juzbašić i Štefanić i crpe svoja saznanja o inkriminiranom događaju, uslijed čega niti njihovi iskazi o identitetu počinitelja ne pružaju relevantan stupanj osnovane sumnje o ovoj odlučnoj okolnosti.

7. Nadalje, ocjena je vijeća da se zaključak o postojanju osnovane sumnje o identitetu jedne od osoba koje su odvele žrtve ne može utemeljiti niti na dijelu iskaza svjedoka Štefanića i Kovačevića u kojem su iskazivali o sadržaju svojih razgovora s Marijom Navalom. To stoga što njihovi iskazi o navodnim saznanjima pokojne Marije Navalom međusobno nisu u potpunosti suglasni i podudarni, a sama Marija Navala nikada nije ispitana i njezina se navodna identifikacija okrivljenika, ali i dinamika događaja ne može neposredno provjeriti jer je ista preminula. Tako je za ponoviti da je prema iskazu svjedoka Štefanića Marija Navala vidjela da žrtve odvede dvije osobe (od kojih je jedna osoba upravo okrivljenik), dok su prema iskazu svjedoka Kovačevića žrtve odvele dvije ili tri osobe. Daljnje razlike ogledaju se u tome što je Marija Navala prema iskazu svjedoka Štefanića vidjela okrivljenika i drugu osobu da se iz šume vraćaju bez žrtvi i da je prethodno njihovu povratku iz tog smjera čula pucnjeve, dok iz iskaza svjedoka Kovačevića proizlazi da je o ubojstvu žrtvi od strane osoba koje su ih odvele zaključivala kao vjerojatnom i to na temelju činjenice da im se nakon odlaska u šumu gubi svaki trag. Dakle, prema sadržaju iskaza ovoga svjedoka Marija Navala mu nije spominjala da bi čula pucnjeve, niti vidjela povratak okrivljenika i druge/ih osoba iz šume bez žrtvi. Povrh navedenog, osobito odlučnom vijeće cijeni činjenicu da između

dokaza na kojima se temelji optužnica postoji proturječje i u inkriminiranom načinu usmrćenja žrtvi. Naime, kraj činjenice da svjedokinja Šiftar nije navela da bi osobe koje su došle po njezina sina i susjeda imale sa sobom oružje, već je iskazala da se ne sjeća jesu li imale oružje nema dvojbe da se inkriminacija usmrćenjem iz vatrenog oružja temelji na iskazu svjedoka Štefanića, odnosno njegovim tvrdnjama da mu je Marija Navala rekla da je čula pucnjeve iz smjera Kotar šume nakon što je vidjela da su okrivljenik i još jedna osoba u tom smjeru odvele žrtve. Međutim navedeno je sadržajno proturječno utvrđenjima proizašlim obdukcijom tijela žrtvi, odnosno na istima utemeljenim utvrđenjima sudskomedicinskog vještaka. Naime, u odnosu na žrtvu Branka Kovačevića vještak je decidiran u tvrdnji da ozljede koje su uočene potječu od (iako neidentificiranog) eksplozivnog sredstva, te nisu tipične za prostrijelnu ozljedu vatrenim oružjem, dok u odnosu na žrtve Šiftara i Krnjaića usmrćivanje iz vatrenog oružja samo hipotetski nije isključeno. Čak štoviše u odnosu na žrtvu Krnjaića vještak je utvrdio da nema elemenata koji bi ukazivali na to da je ozljeda glave nastala prostrijelnom ozljedom. Upravo navedeno kraj činjenice da su sve tri žrtve prema sadržaju dokaza zajedno odvedene i pronađene zajedno zakopane isključuje mogućnost da se na temelju jednog posrednog dokaza (iskaza svjedoka Štefanića o tvrdnjama Marije Navala da je čula pucnjeve) koji čak nije niti sadržajno podudaran s drugim posrednim dokazom (iskazom Kovačevića prema kojem je Marija Navala nagađala da su žrtve vjerojatno ubijene) donese zaključak o postojanju osnovane sumnje da bi žrtve i to od strane upravo okrivljenika bile usmrćene iz vatrenog oružja.

8. Slijedom svega navedenog ocjena je vijeća da izuzev jednog indicija o identitetu jedne od osoba koja je odvela žrtve nema osnovane sumnje da bi upravo okrivljenik bio osoba koja je žrtve odvela, dok u odnosu na dokaze da bi upravo okrivljenik žrtve i usmratio pucanjem iz vatrenog oružja postoji takvo proturječje da je donošenje osuđujuće presude na raspravi nemoguće. Ovo osobito ako se ima u vidu da je provjera ključnih dokaza za eventualno utvrđenje kaznene odgovornosti okrivljenika nemoguća kraj činjenice da su i Kristina Šifter i Marija Navala (koja pak nikada nije ispitana) pokojne, te da iskazi svjedoka Štefanića i Kovačevića o sadržaju njihova razgovora s Marijom Navala nisu u odlučnim dijelovima podudarni (da bi čula pucnjeve i vidjela povratak osoba koje su odvele žrtve bez istih), te da su tvrdnje Marije Navale na kojima se temelji pretpostavka o usmrćenju vatrenim oružjem u suprotnosti s utvrđenjima vještaka.

9. S obzirom na to da je odredbom članka 355. stavak 1. točka 4. ZKP/08 propisano da će vijeće rješenjem postupak obustaviti u odnosu na sve ili pojedine točke optužnice ako ustanovi da nema dovoljno dokaza da je okrivljenik osnovano sumnjiv za djelo koje je predmet optužbe, odnosno da je proturječje između prikupljenih dokaza takvo da bi na raspravi izricanje osuđujuće presude bilo nemoguće riješeno je kao pod točkom I. izreke.

10. Na temelju članka 149. stavak 1. ZKP/08 kojim je propisano da troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavak 2. točke 1. do 5. ovog Zakona te nužni izdaci okrivljenika i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret proračunskih sredstava kada se obustavi kazneni postupak riješeno je kao pod točkom II. izreke.

U Zagrebu 25. kolovoza 2026.

PREDSJEDNICA VIJEĆA:
Jasmina Sabađija

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja stranke imaju pravo žalbe u roku 3 (tri) dana od dana primitka pisanog otpravka. Žalba se podnosi ovome sudu u 3 (tri) istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki kazneni sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-3088c-39ded**

Kontrolni broj: **05a72-ffa74-fca7b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.